

La concertació: una necessitat dels treballadors

Antoni Cebrian

De fa uns anys, la Unió General de Treballadors (UGT) ha orientat la seua política sindical cap a la democratització i la modernització de les relacions laborals, conscients que només en aqueix marc es podria consolidar un sindicalisme fort, lluitant contra la crisi i la inflació, defensant els sectors de la classe treballadora més vulnerables davant la crisi, a través d'acords globals, i exigint contrapartides als governs successius en el terreny de l'ocupació laboral i de la protecció social, i que alhora consolidassen el sistema democràtic.

Per primera vegada en els últims quatre anys, no ha estat possible aconseguir un acord global en el qual s'emmarcàs la negociació dels convenis, i això degut a circumstàncies alienes al mateix contingut de la negociació; ja que en el fons dels plantejaments d'aquells qui han impossibilitat l'acord sols hi havia motivacions polítiques, connectades amb una campanya més àmplia destinada a encalçar i deteriorar el govern socialista.

De tota manera, repassant el resultat de la negociació col·lectiva, ens trobem amb el fet que la UGT ha aconseguit d'imposar els seus plantejaments, tant en els salaris com en la

jornada laboral, la clàusula de revisió, etc., i, per això, n'estem plenament satisfets. S'ha demostrat, d'una banda, que els plantejaments demagògics que s'han defensat al carrer són inviables a l'hora de durlos a la pràctica, és a dir al text dels acords; i, de l'altra, que els qui pensaven que una negociació sense marc de referència era més barata s'han hagut de doblegar a les exigències dels treballadors, els quals, al seu torn, han demostrat que són tan responsables negociant com convocant vagues.

Això no obstant, la UGT entén que aquesta no és una política adequada a la situació de crisi econòmica i d'atur en què es troba el nostre país. Per això, estem fent esforços per a resituar la política de concertació que creiem necessària.

D'una banda, la crisi ha imposat variacions substancials a l'acció dels sindicats. Necessàriament, la defensa dels treballadors no pot basar-se en els mateixos pressupòsits d'un període de prosperitat i d'ocupació laboral plena.

De l'altra, enfront de les alternati-

ves neoliberals d'eixida de la crisi —basades en el debilitament sindical, la reducció del nivell de vida dels treballadors, la desocupació laboral massiva i la desvertebració de la negociació col·lectiva, com a via per a l'ajust de l'economia i la recuperació de l'excedent empresarial—, la UGT considera que, lluny d'atrinxerar-se en esquemes reivindicatius tradicionals, propis d'una època de prosperitat —que resulten obsolets i inoperants, i que inevitablement conduirien a l'exasperació i la impotència sindicals—, es fa necessària una política de concertació que faça possible un control social i col·lectiu dels processos de transformació que imposa la crisi.

La defensa del conjunt dels treballadors imposa la participació dels sindicats en la definició dels aspectes macroeconòmics, alhora que la posada en pràctica de reformes estructurals en l'economia fa necessaris la negociació i l'acord entre les parts socials perquè siguem eficaces i socialment acceptables.

En conseqüència, des de la perspectiva de la UGT, la via per a evitar que «la crisi recaiga sobre els treballadors» és la de la concertació i la solidaritat.

Per aquesta via anem a lluitar.

Distingits senyors:

Caixa o banc _____ Agència _____

carrer _____ núm. _____ ciutat _____

Els pregue que els rebuts que a nom de _____

domicili _____ població _____

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A., amb total de _____ ptes. a pagar

en _____ terminis semestralment per la quantitat de ptes. _____ anualment siguen pagats

amb càrrec al compte corrent núm. _____ a la llibreta d'estalvis

_____ de _____ de 198 _____

(Firma)

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A. • Avinguda del Baró de Càrcer, 40, 13a. • València (1)